את אדמתם ואני אתננה לכם לרשת אתה
ארץ זבת חלב ודבש אני יהוה אלהיכם אשר
הבדלתי אתכם מן העמים: והבדלתם בין
הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא
לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה
ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר
הבדלתי לכם לטמא: והייתם לי קדשים כי
קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן העמים
להיות לי: ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב
או ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמ
דמיהם בם: פ ויאמר יהוה אל משה
אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם
לנפש לא יטמא בעמיו: כי אם לשארו הקרב
אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו:
ולאחתו הבתולה הקרובה אליו אשר לא
היתה לאיש לה יטמא: לא יטמא בעל
בעמיו להחלו: לא יקרחה קרחה בראשם
ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו
שרטת: קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו
את שם אלהיהם כי את אשי יהוה לחם אלהיהם
הם מקריבם והיו קדש: אשה זנה וחללה לא
יקחו ואשה גרושה מאישה לא יקחו כי קדש
הוא לאלהיו: וקדשתו כי את לחם אלהיך הוא
מקריב קדש יהיה לך כי קדוש אני יהוה
מקדשכם: ובת איש כהן כי תחל לזנות את

ית ארעהון ואנא אתננה לכון לב
למירת יתה ארע עבדא חלב ודבש
אנא יי אלהכון די אפרשית יתכון
מן עממיא: ותפרשון בין
בעירא דכיא למסאבא ובין עופא
מסאבא לדכיא ולא תשקצון
ית נפשתכון בבעירא ובעופא
ובכל דתרחיש ארעא די אפרי
אפרישית לכון לסאבא: ותהון
קדמי קדישין ארי קדיש אנא
יי ואפרשית יתכון מן עממיא
למהוי פלחין קדמי: וגבר או
איתא ארי יהי בהון בדין או זכורו
אתקטלא יתקטלון באבנא ירגמון
יתהון קטלא חיבין: סד
ואמר יי למשה אמר לכהניא
בני אהרן ותימר להון
על מית לא יסתאב בעמיה:
אלהין לקריביה דקריב ליה לאמיה
ולאבוהי ולבריה ולברתיה ולאחו
ולאחוהי: ולאחתיה בתולתא
דקריבא ליה דלא הות לגבר
לה יסתאב: לא יסתאב רבא
בעמיה לאחלותיה: לא
ימרטון מרט ברישיהון ופאתא
דקנהון לא יגלחון ובבסרהון
לא יחבלון חבול: קדישין
יהון קדם אלההון ולא יחלון שמא
דאלההון ארי ית קרבניא דיי קרבן
אלההון אינון מקרבין ויהון
קדישין: אתתא מטעיא
ומחללא לא יסבון ואתתא
דמתרכא מבעלה לא יסבון
ארי קדיש הוא קדם אלהיה:
ותקדשניה ארי ית קרבן אלהך
הוא מקריב קדיש יהי לך ארי
קדיש אנא יי מקדשכון: ובת
גבר כהין ארי תתחל למטעי

והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמ׳
אין צריך לו׳ בין פרה לחמור שהרי
מובדלין הן וניכרים אלא בין טהורה לך
לטמאה לך בין שנשחט רובו של
סימן לנשחט חציו׳ וכמה בין חציו
לרובו מלא שערה: אשר הבדלתי
לכם לטמא׳ לאסור: ואבדיל
אתכם מן העמים להיות לי׳ אם
מובדלין מהם אתם הרי אתם
שלי׳ ואם לאו הרי אתם של
נבוכד׳ וחביריו׳ ר׳ אלעזר בן
עזריה או׳ מנין שלא יאמר אדם
קצה נפשי בבשר חזיר׳ אבל אפשי
ומה אעשה ואבי שבשמים גזר
עלי׳ ת״ל ואבדיל אתכם מן העמים
להיות לי׳ שתהא הבדלתכם מן
מהם לשמי׳ פורש מן העבירה
ומקבל עליו עול מלכות שמים:
כי יהיה בהם וגו׳ כאן נא׳ בהן
מיתה ולמעלה כרת: עדים
והתראה בסקילה׳ ומזיד
בלא התראה בהכרת׳ ושגגתן
חטאת: וכן בכל חייבי מיתות
שנ׳ בהן כרת:

חסלת קדוש

אמר ואמרת׳ להזהיר גדולים על
הקטנים: בני אהרן׳ יכול
חללים׳ ת״ל הכהנים בני אהרן
אף בעלי מומין במשמע: בני
אהרן׳ ולא בנות אהרן: לא יטמא
בעמיו׳ בעוד שהמת בתוך עמיו
יצא מת מצוה: כי אם לשארו׳
אין שארו אלא אשתו: הקרוב
לרבות את הארוסה: אשר לא
היתה לאיש׳ למשכב:
לה יטמא׳ מצוה: לא יטמא
בעל בעמיו להחלו׳ לא יטמא
לאשתו פסולה שהוא מחולל
בה בעודה עמו׳ וכן פשוטו
של מקרא׳ לא יטמא בעל

בעל בשארו בעוד שהיא בתוך עמיו׳ שיש לה
קוברין שאינה מת מצוה׳ וכיון שאר
אמרתי בעוד שהוא להחלו׳ להתחלל הוא
מכהונתו: לא יקרחו קרחה׳ על מת׳ והלא אף
ישר׳ הוזהרו על כך׳ אלא לפי שנ׳ בישר׳ בין
עיניכם יכול לא יהא חייב על כל הראש
ת״ל בראשם׳ ולמדין ישר׳ מכהנים בגזירה
שוה נא׳ כאן קרחה ונא׳ להלן בישר׳ קרחה
מה כאן כל הראש אף להלן כל הראש במשמע.
כל מקום שיקרח בראש׳ ומה להלן על מת
אף כאן על מת׳ ופאת זקנם לא יגלחו׳ לפי
שנ׳ בישר׳ לא תשחית׳ יכול לקטו במלקט
ורהיטני׳ ליכך נא׳ כאן לא יגלחו שאינו חייב
אלא על דבר׳ שהוא גילוח׳ ויש בו השחתה:

ויהו זקנו׳ ובבשרם לא ישרטו שרטת׳
לפי שנ׳ בישר׳ ושרט לנפש לא תתנו יכול
שרט חמש שריטות לא יהא חייב אלא
אחת׳ ת״ל לא ישרטו שרטת׳ לחייב
על כל שריטה ושריטה׳ שהשרטת ז׳ ו
יתירה הוא לדרוש שתהא לו למנין שאם
שרטו ואינו יודע שהוא שריטות׳
קדושים יהיו׳ על כרחם ידריכום בית
דין בכך: זונה׳ שנבעלת בעילת
ישר׳ חללה׳ שנולדה מן הפסולים
שבכהונה׳ כגון בת אלמנה מכהן
גדול׳ או בת גרושה וחלוצה לכהן הדיוט׳
וכן שנתחללה מן הכהונה על ידי
ביאת אחד מן הפסולים לכהונה׳ וקדשתו׳

על כרחו׳ שאם לא רצה
לגרש׳ הלקהו ויסרהו
עד שיגרש: קדוש יהיה
לך׳ נהוג בו קדוש׳ לפתוח
ראשון בכל דבר
ולברך ראשון בסעודה:
כי תחל לזנות׳ שתתחלל
לזנות על ידי זנות
שהיתה בה זיקת בעל
והיא זנתה׳ או מן האירוסין
או מן הנשואין׳ אין רבותינו
נחלקו בדבר והכל מודים
שלא דבר הכת׳ בפנויה:

והכהנים
הלוים בני
צדוק אשר
שמרו את
משמרת מקדשי בתעות בני ישראל
מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו
לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני
יהוה: המה יבאו אל מקדשי והמה
יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו
את משמרתי: והיה בבואם אל
שערי החצר הפנימית בגדי
פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם

אחר כי יחלל והכהנים
... חצר הפנימית
... ופשט ביום המעריב:
... ואישה עליהם עירי ותפלת
... במעיל ובאבנט וכו׳